

Publicerad 2022-03-03 15:57 av Carl Ahlstrand

Ur samlingen "Dödgrävarens visor" (2022)

Vapenbror

(Tänkt till gitarr och munspel; skicka ett meddelande till mig om du vill tonsätta!)

Sen den dan du gav dig av
har jag vandrat ensam mot min grav;
sen den dan du gav dig av
har min längtan korsat land och hav.

Du är min broder och min vän,
var det alltid, är det än.
När dagen nu i svart sig klär
jag rädsas och vill ha dig här.

När solen inte skiner mer,
när mörka skuggor allt jag ser,
när vinden inte sjunger mer,
jag vänder mig mot väst och ber
dig komma åter.

När livet givit allt det ger,
när skuggorna blir fler och fler,
med ögon som ej längre ser
jag vänder mig mot väst och ber,
ber dig komma åter.

Västerut du gav dig bort
men livet, det är alltför kort
och världen, den är alltför stor,
jag saknar dig, min vän och bror.

Nu börjar tiden rinna ut
och vägen lida mot sitt slut.
Jag vandrar i för stora skor
och behöver dig, min vapenbror.

När solen inte skiner mer,
när mörka skuggor allt jag ser,
när vinden inte sjunger mer,

jag vänder mig mot väst och ber
dig komma åter.

När livet givit allt det ger,
när skuggorna blir fler och fler,
med ögon som ej längre ser
jag vänder mig mot väst och ber,
ber dig komma åter.

Mörkret faller hemskt och stort
och själen krymper alltför fort;
de trötta benen i min kropp
slipper snart sitt gatulopp.

Mot väster höjs min svaga röst,
det finns en längtan i mitt bröst,
en sista önskan i min sång:
att nå min broder än en gång.

Och med ögon som ej längre ser
jag vänder mig mot väst och ber,
ber dig komma åter.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Carl Ahlstrand med Poeter.se id #230745 innehar upphovsrätten